RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

nr. 215.280 van 22 september 2011
in de zaak A. 153.149/XII-4181

In zake: Roland DE VOS
die woonplaats kiest te 9300 Aalst
Weggevoerdenstraat 14

tegen:

de HOGESCHOOL GENT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Eva Bral
kantoor houdend te 9000 Gent
Henleykaai 3R
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 25 juni 2004, strekt tot de nietigverklaring van:

> "1. de beslissing B/RvB/2004/PER/0014 genomen door de Raad van Bestuur van de Hogeschool Gent in zijn vergadering van 24 maart 2004 betreffende de 'uitvoering van het arrest van de Raad van State nr. 104.887 inzake Roland De Vos: Personeelsformatie Industriële Hogeschool CTL 1993-1994: invulling van de ambten omkadering'
> en de in dit verband genomen adviserende beslissingen genomen door:
> - de Departementsraad van het departement Biotechnologische Wetenschappen (BIOT) in zijn vergadering van 10 februari 2004, met identificatie: BIOT/DR/2004/B/PER/0005,
> - de Departementsraad van het departement Industriële Wetenschappen (INWE) in zijn vergadering van 17 februari 2004, met identificatie: INWE/DR/2004/B/PER/0002
> betreffende een 'Advies personeelsformatie Industriële Hogeschool CTL 1993-1994, invulling van de ambten omkadering';
> 2. de impliciete weigering van de raad van bestuur van de Hogeschool Gent en van de departementsraden BIOT en INWE om bij de zg. 'uitvoe-

ring van het vernietigingsarrest nr. 104.887 van 20 maart 2002 in zake Roland De Vos' te erkennen dat de beslissing van de raad van bestuur die 'het ambt van hoogleraar wiskunde bekleed door verzoeker vervangt door dat van docent voor het academiejaar 1993-1994' geacht wordt nooit te hebben bestaan waardoor het ambt van hoogleraar aan verzoeker niet is ontnomen en als gevolg daarvan is blijven doorlopen tot er wettelijk een einde aan komt - in respect van de aanstelling van verzoeker 'in afwachting van vacantverklaring van deze betrekking' - en dit administratief te bekrachtigen."

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 192.805 van 28 april 2009 zijn de debatten heropend.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 september 2011.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, die verschijnt en advocaat Eva Bral, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker wordt bij koninklijk besluit van 11 september 1981 tot docent wiskunde HOLT in vast verband benoemd. Bij koninklijk besluit van 13 april 1983 wordt hij met een opdracht belast aan de industriële hogeschool CTL Gent (thans de Hogeschool Gent). Op 30 december 1988 wordt verzoeker aldaar tijdelijk aangesteld als hoogleraar wiskunde.

3.2. Op 30 maart 1993 wordt het basisoverlegcomité meegedeeld dat de "omkadering" in het HOLT door de daling van het studentenaantal "met 10 eenheden vermindert". Na advies van het pedagogisch college, stelt de raad van bestuur van de industriële hogeschool CTL op 26 april 1993 de personeelsformatie HOLT voor het academiejaar 1993-1994 vast.

Bij beslissing van 14 september 1993 wordt verzoeker met een opdracht als docent wiskunde belast. An De Bodt wordt met een opdracht als hoogleraar wiskunde belast. Aan verzoeker wordt in dat verband op 21 september 1993 het volgende meegedeeld :

> "Voor het academiejaar 1993-94 is de onderwijsomkadering voor de Industriële Hogeschool CTL vastgelegd op 71 eenheden. Daarbij moeten de verhoudingen van min. 30% assistenten en max. 25% hoogleraarequivalenten gerespecteerd worden.
> Op basis hiervan heeft de Raad van Bestuur de ambten en de invulling ervan vastgelegd voor het academiejaar 1993-94 (B/368/1993042 en B/368/1993/103).
> Konkreet betekent dit dat voor U een ambtswijziging wordt doorgevoerd met ingang van 1 oktober 1993.
> Voor het academiejaar 1993-94 bent U aangesteld als F.T. docent wiskunde (vast).
> Deze wijziging houdt uiteraard geen appreciatie of evaluatie van uw inzet in, maar is in de eerste plaats het gevolg van een daling van de toegekende onderwijsomkadering."

3.3. Verzoeker dient tegen deze beslissing van 14 september 1993 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. De Raad vernietigt deze

beslissing bij arrest nr. 104.887 van 20 maart 2002, op grond van volgende overweging:

> "Overwegende dat de bestreden beslissing uitvoering geeft aan de beslissing van de raad van bestuur B/368/1993/042 van 26 april 1993 die de personeelsformatie van de Hogeschool Gent voor het academiejaar 1993-1994 vastlegt; dat deze beslissing werd vernietigd bij arrest nr. 104.882 van 20 maart 2002; dat door die nietigverklaring de rechtsgrond van de thans bestreden handeling wegvalt, zodat ook deze moet worden nietigverklaard."

3.4. Met ingang van 1 april 2002 wordt verzoeker eervol ontslag verleend uit zijn ambt en wordt hij gemachtigd zijn rechten op een rustpensioen te doen gelden.

3.5. Na advies van de departementen Biotechnologische wetenschappen en Industriële wetenschappen, beslist de raad van bestuur van de Hogeschool Gent op 24 maart 2004 tot de goedkeuring van de personeelsformatie van de Industriële Hogeschool CTL HOLT voor het academiejaar 1993-1994. Ze voorziet in één ambt van hoogleraar wiskunde.

Het beroep tot vernietiging van deze beslissing, ingesteld door verzoeker, is verworpen bij arrest nr. 192.805 van 28 april 2009.

3.6. Eveneens op 24 maart 2004 beslist de raad van bestuur tot de goedkeuring van de invulling van de ambten omkadering van de Industriële Hogeschool HOKT/HOLT CTL, academiejaar 1993-1994. Dit is de eerste bij het voorliggend beroep bestreden beslissing. Het ambt van hoogleraar wiskunde wordt toebedeeld aan A. De Bodt; verzoeker valt terug op het ambt van docent wiskunde.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie

4. Verwerende partij werpt op dat de bestreden adviezen voor de beslissende overheid geenszins bindend waren en als voorbereidende handelingen niet voor beroep vatbaar zijn. Voorts kan verzoeker volgens haar moeilijk een impliciete weigering aanvechten, aangezien er over hem uitdrukkelijk de eerste bestreden beslissing is getroffen.

5.1. Wat de adviezen betreft, repliceert verzoeker niet in de memorie van wederantwoord.

5.2. Onder het opschrift "6. De 'impliciete weigering'" gaat verzoeker wel nog in op het tweede aspect van de opgeworpen exceptie. Hij refereert aan het "doorlopen van zijn ambt van hoogleraar wiskunde". Het arrest nr. 104.887 van 20 maart 2002 houdt volgens verzoeker in dat het ambt van hoogleraar "is blijven doorlopen" en dat verwerende partij "de rechtsplicht heeft om dit te erkennen bij het nemen van nieuwe beslissingen die de rechtstoestand van verzoeker raken". Zulks nalaten, zo stelt verzoeker in de memorie van wederantwoord, miskent "het principe van behoorlijk bestuur" en schendt de formele motiveringsplicht.

Beoordeling

6. De adviezen van de departementsraden zijn, zoals verwerende partij opwerpt en verzoeker niet tegenspreekt, niet bindend voor de beslissende overheid. Het zijn bijgevolg slechts louter voorbereidende handelingen, die om die reden niet vatbaar zijn voor vernietiging.

De exceptie is in die mate gegrond.

7.1. Wat de door verzoeker bestreden “impliciete weigering” betreft, merkt de Raad van State vooraf op dat verzoeker daartegen niet op ontvankelijke wijze nieuwe grieven mag aanbrengen in de memorie van wederantwoord. Als nieuw “middel” is het punt 6 van de memorie van wederantwoord bijgevolg onontvankelijk; hetgeen verzoeker daar heeft geschreven wordt enkel gelezen als repliek in het licht van de opgeworpen exceptie. Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat de door verzoeker in zijn repliek aangevoerde formele-motiveringsplicht, vanwege hun aard, niet van toepassing is op “impliciete” beslissingen, die immers geen geformaliseerd leven leiden maar waarvan het bestaan slechts afgeleid kan worden uit andere beslissingen.

7.2. De Raad van State heeft in zijn eerdere arrest nr. 104.887 van 20 maart 2002 de beslissing vernietigd van 14 september 1993 van de raad van bestuur van de Industriële Hogeschool van het Gemeenschapsonderwijs C.T.L. te Gent “die het ambt van ‘hoogleraar wiskunde’ dat bekleed werd door Roland De Vos vervangt door het ambt van F.T. docent wiskunde (vast) voor het academiejaar 1993-94 met ingang van 1 oktober 1993”.

Zoals verzoeker terecht stelt, moet die beslissing dan ook geacht worden nooit te hebben bestaan.

Anders dan verzoeker het echter zou willen, heeft de Raad van State in voormeld arrest niét als vernietigingsgrond een rechtsplicht onderkend die zou rusten op het bestuur om verzoeker voor het jaar 1993-1994 als hoogleraar aan te stellen, of om zijn aanstelling uitdrukkelijk of stilzwijgend te verlengen. Het is dus niet zo dat de uitvoering van dit arrest het bestuur slechts de keuze laat om op de een of andere wijze te “erkennen” dat verzoeker hoogleraar was gebleven.

7.3. Dat de tijdelijke aanstelling van verzoeker in principe van rechtswege blijft doorlopen bij stilzitten van het bestuur, betekent niet dat verwerende partij ook moét stilzitten. Verwerende partij heeft ook niet stilgezeten, inte-

gendeel, zoals blijkt uit de op 24 maart 2004 opnieuw aangenomen personeelsformatie, waartegen verzoekers beroep is verworpen. Deze beslissing houdt in dat voor het academiejaar 1993-1994 in nog slechts één ambt van hoogleraar wiskunde is voorzien terwijl er het jaar voordien twee waren, zodat dan nog steeds niet is uitgemaakt welk het "te sneven ambt" is. De eerdere vernietiging bij arrest nr. 104.887 van de wijze waarop verwerende partij de personeelsformatie destijds had uitgevoerd en de ambten concreet had ingevuld, staat niet eraan in de weg dat zij een nieuwe beslissing daaromtrent vermag te nemen.

Dat is ook wat zij met de eerste thans door verzoeker bestreden beslissing met identificatienummer "B/RvB/2004/PER/0014" op 24 maart 2004 heeft gedaan. Ingevolge die beslissing wordt verzoeker docent wiskunde en zijn collega A. De Bodt hoogleraar wiskunde. De eerste bestreden beslissing, waarmee verwerende partij zoals reeds is opgemerkt in het arrest nr. 192.805 van 28 april 2009, met terugwerkende kracht een einde heeft gesteld aan verzoekers tijdelijke aanstelling als hoogleraar wiskunde, doet dan ook ervan blijken, dat zij impliciet maar zeker heeft geweigerd om verzoekers aanstelling als hoogleraar wiskunde te verlengen tijdens het academiejaar 1993-1994. Overigens is dat ook met zoveel woorden te lezen in de considerans van de bestreden beslissing.

7.4. In beginsel staat het impliciete karakter van de weigeringsbeslissing de aanvechtbaarheid ervan niet in de weg. In zoverre echter verzoeker zou menen of verwerende partij zou vrezen dat bij een eventuele nietigverklaring van de impliciete weigering dan van de weeromstuit voor het bestuur de rechtsplicht zou volgen om het geweigerde alsnog te geven, wordt die opvatting niet bijgevallen. Wat de overheid van de nietigverklaring van de weigeringsbeslissing -weze ze impliciet of expliciet- op grond van het arrest inhoudelijk al dan niet moet doen, of niet meer mag doen, hangt af van het vernietigingsmotief, met andere woorden van het gegrond bevonden middel.

7.5. Aldus begrepen wordt de exceptie verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

8. Verzoeker voert in het inleidend verzoekschrift vijf middelen aan. Zoals hiervóór al is vastgesteld, is hetgeen hij in de memorie van wederantwoord onder punt zes uiteenzet als nieuw "middel" onontvankelijk.

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

9. Luidens het eerste middel schendt de raad van bestuur "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", omdat het bestreden besluit stoelt op de eerdere invulling van de ambten die door de Raad van State bij arrest nr. 104.887 is vernietigd, zodat wordt voorbijgegaan aan het dictum van dat arrest. Verwerende partij "geeft […] blijk van onbehoorlijk bestuur".

Beoordeling

10. Daargelaten of de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die de overheid dient na te leven te reduceren zijn tot -enkelvoudig- "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", en daargelaten ook of de uiteenzetting van het middel niet moet doen begrijpen dat verzoeker schending inroept van het gezag van gewijsde, moet de Raad van State hoe dan ook vaststellen dat de grief van verzoeker feitelijke grondslag mist. Immers steunt de bestreden beslissing op de personeelsformatie die verwerende partij op 24 maart 2004 heeft vastgesteld en niet op haar eerdere, vernietigde beslissingen. Dat de beslissing een feitenrelaas bevat waarin ook aan deze eerdere beslissingen wordt herinnerd, doet daaraan geen afbreuk, net zo min als het feit dat de bestreden beslissing inhoudelijk dezelfde strekking heeft als de bij arrest nr. 104.887 vernietigde beslissing.

11. In de memorie van wederantwoord brengt verzoeker nog ter sprake dat bepaalde foutieve cijfergegevens niet gecorrigeerd zouden zijn, ont-

waart hij nog een schending van "de wet van 18-02-1977" en voert hij ook machtsafwending aan in hoofde van de verwerende partij. Voor zover verzoeker beoogt hiermee zijn oorspronkelijk middel uit te breiden of er een nieuwe grondslag aan te geven, is dit niet tijdig. Deze bijkomende kritieken zijn dan ook niet ontvankelijk.

12. Het middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

13.1. Het tweede middel luidt: "ontbreken van het wettelijk voorgeschreven advies van B.O.C."

Verzoeker licht toe dat de bestreden beslissing en de eraan voorafgaande departementale adviezen tot stand kwamen zonder eerst het wettelijk vereiste advies van het basisoverlegcomité (hierna: BOC) op te vragen. Dit is strijdig met artikel 11, § 1, van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van het personeel: "beslissingen die direct verband houden met de vaststelling van de personeelsformatie", aldus verzoeker, "kunnen [slechts] genomen worden na overleg dat dient te worden gevoerd binnen het basisoverlegcomité van de hogeschool". Bovendien moeten de notulen van elke vergadering van dit comité de beknopte uiteenzetting bevatten van de besprekingen, alsmede het met redenen omkleed advies, "hetgeen in casu ook niet gebeurde".

13.2. Verzoeker wordt door verwerende partij erop gewezen dat uit de bijlagen van de ándere door hem bestreden beslissing B/RvB/2004/PER/0007 van 24 maart 2004 houdende de personeelsformatie voor het academiejaar 1993-1994 blijkt dat wel degelijk advies werd ingewonnen bij het hogeschoolonderhandelingscomité, zetelend als basisoverlegcomité.

13.3. Uit de latere memories blijkt dat verzoeker erkent dat er inderdaad een advies van het basisoverlegcomité voorhanden is, maar dit zou volgens hem niet “rechtsgeldig” zijn omdat niet alle informatie aan het comité was voorgelegd en het advies “onder voorbehoud” is gegeven.

Beoordeling

14. Het door verzoeker aangevoerde artikel 11, § 1, van de wet van 19 december 1974 vereist overleg over “beslissingen tot vaststelling van de personeelsformatie van de diensten die onder het betrokken overlegcomité vallen”. Verzoeker zoekt steun in het arrest nr. 119.302 van 13 mei 2003 inzake Appaerts, om te argumenteren dat ook de met voorliggend beroep bestreden beslissing B/RvB/2004/PER/0014 aan dergelijk overleg was onderworpen. Hij verliest uit het oog dat de Raad van State in het arrest van 13 mei 2003 moest vaststellen dat de aldaar bestreden beslissing niet enkel de individuele situatie van een personeelslid regelde, maar ook het schrappen van een betrekking behelsde, wat dan weer direct verband hield met de vaststelling van de personeelsformatie, die als dusdanig onder de toepassing van de overlegvereiste zou vallen. In de thans voorliggende zaak evenwel, is de wijziging van de personeelsformatie in een afzonderlijke beslissing B/RvB/2004/PER/0007 van 24 maart 2004 opgenomen, die verzoeker overigens ook met een afzonderlijk annulatieberoep -vergeefs- heeft bestreden, en is de met huidig beroep bestreden beslissing B/RvB/2004/PER/0014 louter de concretisering ervan in een individueel personeelsdossier.

15. De door verzoeker aangevoerde rechtsregel is op de voorliggende beslissing hoe dan ook niet van toepassing.

Door van de tegenovergestelde opvatting uit te gaan, faalt het middel naar recht.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

16. In het derde middel noemt verzoeker de redelijke termijn overschreden. De rechtsvoorganger van de verwerende partij had volgens verzoeker reeds in 1993 de aangeklaagde foutieve gegevens moeten corrigeren en zich moeten buigen over de in zijn annulatieberoepen ontwikkelde grieven om vervolgens te oordelen of geen nieuwe beslissing genomen moest worden. De verwerende partij beschikte reeds in 1993 over alle feitelijke gegevens en kon zeer snel de vereiste adviezen inwinnen. Zij kan ook niet beweren dat de complexiteit van het dossier verhinderde dat het sneller afgewerkt kon worden. De beslissing komt er ook pas, meer dan twee jaar na de uitspraak van 20 maart 2002, anderhalf jaar na het indienen van een vordering tot het opleggen van een dwangsom door verzoeker en meer dan een jaar na de uitspraak hierover bij arrest nr. 117.152 van 18 maart 2003.

Beoordeling

17. Met de bestreden beslissing van 24 maart 2004 geeft verwerende partij uitvoering aan het arrest van 20 maart 2002. Wat zij of haar rechtsvoorganger al dan niet konden of mochten doen in 1993 is niet relevant om te beoordelen of de redelijke-termijneis is geschonden door het verloop van twee jaar tussen het vernietigingsarrest en het nieuwe optreden van verwerende partij.

18. Om te beoordelen of dit tijdsverloop een vertraging oplevert die onredelijk is te noemen, moet rekening worden gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met inachtneming van het belang ervan voor de betrokkene, de complexiteit van het dossier en het gedrag van de partijen.

19. In dat verband geeft verwerende partij in de memorie van antwoord een opsomming van redenen waarom twee jaar verstreken is tussen de vernietiging van de eerdere beslissingen en het nemen van de nieuwe. Er wordt verwezen naar de complexiteit van de materie, de rechtsopvolging van CTL door de Hogeschool Gent, de omstandigheid dat de overgrote meerderheid van het toenmalig personeel geen beroep had ingesteld tegen de vernietigde personeelsformatie en de tijd die het samenstellen en samenroepen van verscheidene adviesorganen vergde. Verzoeker betoogt dan wel dat deze redenen hem niet kunnen overtuigen, hij komt er met deze bewering niet toe ze te ontkrachten. Voor de Raad van State dan weer, komen deze gegevens als valabel voor.

Voorts is verzoeker na het vorige arrest effectief niet blijven stilzitten. Zijn bij arrest nr. 117.152 van 18 maart 2003 afgewezen verzoek tot het opleggen van een dwangsom, én zijn vordering bij de burgerlijke rechter, waren beide evenwel gericht op het verkrijgen van financiële genoegdoening en niet op het verkrijgen van een nieuwe beslissing.

Ook heeft verzoeker zeer kort na het arrest van 20 maart 2002 zijn aanspraken op het pensioen doen gelden, zodat de bestreden beslissing hoe dan ook voor hem nog enkel een financiële regularisatie en morele genoegdoening kon betekenen, en geenszins nog ertoe kon strekken om effectief in het ambt van hoogleraar te kunnen onderwijzen.

20. Al wat voorafgaat in acht genomen, oordeelt de Raad dat verzoeker niet aantoont dat het verstrijken van twee jaar tussen het vernietigingsarrest en de nieuwe beslissing een nietigverklaring van deze laatste kan verantwoorden. In de specifieke omstandigheden van deze zaak blijkt niet dat ze veel sneller kon en moest worden afgerond en is de redelijke termijn niet geschonden.

21. Het middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

22. In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 10 van de Grondwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Volgens verzoeker bleef zijn tijdelijke benoeming doorlopen. Het decreet van 27 maart 1991 rechtspositie personeelsleden gemeenschapsonderwijs (hierna: rechtspositiedecreet) beëindigde zijn aanstelling niet. Hij voldeed voorts aan de voorwaarden om aangesteld te worden in het selectieambt en beschikte over het nodige diploma om tot hoogleraar in vast verband te worden benoemd. Door het selectieambt van hoogleraar dat hij reeds bekleedde te laten doorlopen in het academiejaar 1992-1993 en hem dus een "impliciete goedkeuring" te geven om zijn ambt verder uit te oefenen, stelde de verwerende partij een "rechtscheppende administratieve handeling". Op die manier ontstond volgens verzoeker een verworven recht.

De toelating tot de proeftijd is volgens verzoeker geen relevant criterium bij de toewijzing van een selectie- of bevorderingsambt en mag niet worden gebruikt om iemand anders een dergelijk ambt te ontnemen.

Vervolgens viseert verzoeker een "nota met opmerkingen in zake de 'vordering tot herstel van de wettigheid door oplegging van een dwangsom'", waarin gesteld wordt dat niet alle dossiers van de personeelsleden van het CLT meer konden worden teruggevonden of nog bestaan. Hieruit leidt hij een schending van het gelijkheidsbeginsel af. Aangezien sommige dossiers ontbraken, kon immers geen curriculum van alle selectiemandaten worden opgesteld en kon niet worden bepaald welk selectieambt het slechtst gerangschikt was. Dat slechts gekozen werd tussen verzoeker en Ann De Bodt om een selectieambt te ontnemen was onterecht.

Een onderzoek van de motieven die aan de basis lagen van de vernietigde beslissing uit 1993 is ook onmogelijk aangezien geen motivering terug te vinden is waarom net het ambt van verzoeker moest verdwijnen. Ook het dalende studentenaantal verantwoordt niet waarom het ambt van verzoeker uitgekozen is.

Verzoeker herhaalt dat het BOC niet is geraadpleegd en de adviezen van de departementsraden, die "in de plaats treden" van het in 1993 bevoegde adviesorgaan, zijn niet wettig.

In het voorafgaande academiejaar 1992-1993 werden 19 ambten ingericht tegenover 17 in 1993-1994, terwijl het bestreden besluit over 20 ambten spreekt. Er moesten dus twee en niet drie ambten verdwijnen. Hieruit blijkt dat men bij het nemen van het bestreden besluit geen inzage had in de lijst met ambten van het voorgaande academiejaar en dus geen inhoudelijk onderzoek heeft uitgevoerd, wat de formele motivering aantast.

Beoordeling

23. Eenmaal uit de goedgekeurde personeelsformatie blijkt dat voor het academiejaar 1993-1994 in plaats van twee nog slechts één ambt hoogleraar voor het vak wiskunde is toe te wijzen -en het weze herhaald dat het beroep van verzoeker tegen de personeelsformatie is verworpen- dan valt nog enkel de regelmatigheid te onderzoeken van de beslissing van verwerende partij om bij de concrete invulling van dat ambt de keuze op A. De Bodt te laten vallen ten nadele van verzoeker. Verzoeker heeft er geen belang (meer) bij om de mogelijk verschillende behandeling van ándere personeelsleden bij ándere vakken aan te voeren als een schending van het gelijkheidsbeginsel.

24. In het bestreden besluit motiveert verwerende partij haar keuze in een twee bladzijden tellende considerans met verwijzing, in essentie, naar het

dalende studentenaantal en naar het niet beschikken door verzoeker over een bekwaamheidsbewijs.

Het besluit is bijgevolg formeel gemotiveerd. Of deze motieven de beslissing terecht kunnen schragen, is dan weer zaak van materiële motivering.

25. De Raad ziet niet hoe het dalende studentenaantal vermag te verklaren waarom verzoeker moet wijken voor A. De Bodt. Dit motief herinnert er dan ook enkel aan dat de betrekking "niet kan worden behouden".

Blijft dan als verantwoording, de vaststelling dat verzoeker niet beschikt over het vereist bekwaamheidsbewijs om tot hoogleraar benoemd te worden - terwijl A. De Bodt hier wel over beschikt.

Verzoeker spreekt niet tegen dat met dit "vereist bekwaamheidsbewijs" gerefereerd wordt aan het diploma van doctor op proefschrift, noch spreekt hij de feitelijke vaststelling tegen dat hij niet in het bezit was van dit diploma. Dat A. De Bodt wél een doctoraat op proefschrift bezit spreekt verzoeker oorspronkelijk evenmin tegen. In de laatste memorie argumenteert hij wel, voor het eerst, dat dit (Amerikaans) doctoraat niet aan de decretale voorschriften zou voldoen. Hiermee kan de Raad echter geen rekening houden, aangezien niet blijkt dat verzoeker zulks niet had kunnen -en dus moeten- aanvoeren in het inleidend verzoekschrift.

26. Ook al zou het bezit van een doctoraatstitel door de regelgeving slechts vereist zijn voor een vaste benoeming, het is ook een relevant criterium van onderscheid wanneer een discretionaire keuze moet worden gemaakt tussen de gegadigden die in aanmerking komen voor de tijdelijke aanstelling. Verzoeker toont het tegendeel niet aan, noch plaatst hij daar tegenover dat verwerende partij méér pertinente redenen die in zijn voordeel zouden uitvallen over het hoofd heeft gezien.

27. Dat verzoeker het voorafgaande jaar wel een tijdelijke aanstelling als hoogleraar kon genieten, creëert voor de toekomst geen verworven recht, des te minder overigens nu als gezien de gewijzigde personeelsformatie het bestuur tot een keuze verplichtte. Daarenboven had het nieuwe rechtspositiedecreet de hogeschoolregelgeving gewijzigd en aan de doctoraatstitel voor aanstellingen en benoemingen in hogescholen een nog groter belang toegekend.

28. De "nota met opmerkingen in zake de vordering tot herstel van de wettigheid door oplegging van een dwangsom" waarop verzoeker kritiek levert, wordt in het bestreden besluit niet ter sprake gebracht en ze maakt ook geen deel uit van het administratief dossier. De kritiek die verzoeker op deze "nota" levert, is geen kritiek op het bestreden besluit en kan dan ook niet tot de vernietiging ervan leiden.

29. Na de eerdere vernietiging van de personeelsformatie en de toenmalige invulling van de ambten mocht verwerende partij, die een rechtsopvolger is met een andere structuur dan de instelling die de oorspronkelijke beslissingen genomen heeft, de door haar noodzakelijk geachte beslissingen tot rechtsherstel nemen.

In het bestreden besluit wordt geargumenteerd dat de departementsraden "in de plaats [treden] van het toenmalig pedagogisch college omdat de studiegebieden die in deze twee departementen zijn ingericht de opleidingen zoals georganiseerd in de betrokken jaren het dichtst benaderen".

Verzoeker betoogt dat de departementsraden onbevoegd waren om de aan de beslissing voorafgaande adviezen te geven, maar hij voert niet aan welk orgaan dan wel bevoegd zou zijn. Ook weerspreekt hij de gegeven argumentatie niet.

30. Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

31. In het vijfde middel voert verzoeker "vaagheid en onduidelijkheid van de gebruikte motieven" aan.

Er is volgens verzoeker een verschil in motivering tussen de adviezen van de departementsraden enerzijds en het besluit van de raad van bestuur anderzijds. Daarnaast zijn de adviezen van de departementsraden gestoeld op een ongeïdentificeerd en dus als onbestaand te beschouwen document. De adviezen vertrekken bovendien van een niet rechtsgeldig, want vernietigd document, met name de oorspronkelijke invulling van de ambten.

De verwerende partij had volgens hem de plicht om reeds in 1993, na kennisname van de voor de Raad van State ingestelde beroepen, ten minste de foutieve cijfergegevens te corrigeren en te oordelen of er geen nieuwe beslissingen genomen moesten worden.

Beoordeling

32. Het gegeven dat verwerende partij verkoos de uitkomst van verzoekers toenmalige procedure af te wachten toont niet aan dat thans foutieve gegevens zijn gehanteerd.

33. Reeds is opgemerkt dat de departementsraden geen bindende adviezen geven. Als louter voorbereidende rechtshandelingen zijn ze ook niet onderworpen aan de formele-motiveringsplicht. Het enkele feit dat er tegenspraak is tussen zulk een advies en de eindbeslissing toont bijgevolg niet de onwettigheid aan van deze laatste. Overigens, dat het bestreden besluit het niet meer verlengen van de aanstelling vermeldt, terwijl de adviezen overwegen dat verzoeker

zijn tijdelijke aanstelling verliest, kan niet als een tegenstrijdige motivering worden beschouwd.

Met het "onbestaand" document blijkt verzoeker te refereren aan de eerdere, vernietigde beslissingen en de onderliggende stukken. Bij de bespreking van het eerste middel is al vastgesteld dat het uitgangspunt, dat op die stukken wordt gesteund, faalt.

34. Het middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 22 september 2011, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,

bijgestaan door

Silja Doms,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Silja Doms **Johan Lust**